

Квітень 2022 року

16:57

День видався неочікувано жаркий як для квітня, тож він обливається потом, але не тільки через спеку.

Наплічник, так ретельно складений лише якихось кілька годин тому, прилипнув до його спини. Він старається якомога обережніше пробиратися крізь натовп, відчуваючи, як дорогою до стадіону його штурхають з усіх боків. Він так багато разів тут бував, що знає це місце, мов рідний дім.

Сьогодні він вдає, що захворів, і вперше за багато років пропустив гру.

Глядачі вже висипають надвір — хмара мурашок у безрукавках у червоно-білу смужку, піднесена неочікуваною перемогою: три-два в домашньому матчі з гідним супротивником. Загальна ейфорія аж бринить у повітрі.

Це якась хвороба. Епідемія. Скоро їх від неї буде зцілено.

Його лице палає від зусилля, від ваги наплічника, від зворотного відліку, який він веде в голові.

Уже недовго. Кілька секунд, буквально кілька секунд — і все скінчиться.

Серце його гупотить, він ловить себе на тому, що затримує віддих. Прикладає руку до чола, ніби намагаючись повернути собі рівновагу, і море людей — переважно чоловіків, переважно з кількома кухлями пива всередині — лине до нього великим потоком: червоно-білі робочі бджоли мелькають перед очима й зливаються в одне. Однаковісінькі люди, яких майже неможливо розрізнити, цілих п'ятдесят дві тисячі. Неможливо бачити в них щось

інше, крім як суцільну рухому масу. Жоден із них взагалі нічим не вирізняється.

Випадкові постраждали.

Аж тут він звертає увагу на одного чоловіка: у нього на плечах сидить донька, років щонайбільше шести, з шарфом на шиї. Волосся заплетене у хвостики. Усміхається від вуха до вуха.

Емоції майже збивають його з ніг. Він глибоко вдихає, відвертається, нагинає голову, прямує вперед. Ширшими кроками, щоб віддалитися від дівчинки.

Йому не можна сприймати їх як окремих людей.

Тепер до стадіону лишилося якихось кілька метрів. Біля дверей охорона пильнує, щоб усі безпечно вийшли. Це та сторона, куди йдуть після гри особливо важливі гості. Він знає, що той, хто йому потрібен, буде там, святкуватиме.

Він усе так ретельно спланував.

Його пальці намагаються детонатор. Він проказує коротку молитву ні до кого конкретного за те, щоб усе склалося як слід.

А тоді — секундна пауза.

Він опускає очі на вільну долоню, перевертає її і зачудовано дивиться на шкіру. На «лінії долі». Синьо-зелений колір вен.

Хтось дорогою штовхає його в плече. Він уже біля входу. Ближче дістатися неможливо.

Момент настав.

Наприкінці все виявляється не складнішим, ніж відпустити нитку, прив'язану до повітряної кульки.

Він натискає на кнопку — і його більше немає.

ЧАСТИНА ПЕРША

Квітень 2022 року

17:02

КЛАРА

В туалеті жінка поруч неї збентежено дивиться на ряд рукомийників.

— Там сенсор, — каже Клара з усмішкою. — Просто помахайте знизу руками, бачите?

Вона кілька разів проводить рукою під краном, доки не починає текти вода — чомусь занадто гаряча, як завжди, але відрегулювати температуру нема як.

— Дякую, — всміхається жінка. — А мило?

Клара вказує на нижню частину дзеркальної стіни перед ними.

— Отут, — каже вона. — Також видається автоматично. І рушники теж тут. *Не* автоматичні.

Жінка знову до неї всміхається. Кларі вона видається знайомою, але звідки, вона не може збагнути.

— Перший день? — питає Клара. Вже минуло понад п'ятнадцять хвилин, відколи вона пішла зі свого робочого місця, але грець із ним. Суботнє пообіддя. Ніяких термінових новин.

— Я на фрилансі, — відповідає жінка, простягаючи руку. — Працюватиму на свята. Підміню когось. Рада знайомству, мене звати Наташа.

— Клара, — представляється Клара, потискаючи руку. — Я...

Минає якась секунда, аж тут вона згадує, що більше не працює редактором комунікацій у соціальних мережах, відколи перейшла на роботу на пів ставки, щоб зосередити зусилля на написанні книжки, про яку домовилася з літературним агентом.

— Я працюю в команді глядацького моніторингу.

— Ого, — мовить Наташа. — Напевно, дуже цікава робота.

«Аж ніяк, нудна до неможливості», — думає Клара, але нічого не каже, натомість примружується й розглядає цю Наташу, її темно-карі очі й струнку фігуру. Де вона її вже бачила? Клара подумки цікавиться, скільки Наташі років. З вигляду не скажеш.

— Яка гарна каблучка, — каже Наташа, і Клара усвідомлює, що мовчанка занадто сильно затягнулася.

— Ох, — відповідає вона, підносячи руку трохи ближче до грудей. Великий фіолетовий сапфір виблискує в м'якому світлі туалетної кімнати. — Дякую. Чесно кажучи, я завжди вважала, що камінь на ній надто великий. Мій чоловік ювелір.

— Дуже красивий, — каже Наташа, підходячи на крок й опускаючи очі. — Й обрамлення таке незвичне.

Клара слухняно простягає руку й крутить долоню туди-сюди, щоб Наташа могла роздивитися сапфір під різними кутами. Вона вже добре це вміє. Каблучка дуже гарна, але

камінь величезний і важкий на її тонких, непропорційних пальцях, і щоразу, коли вона зранку надіває прикрасу, їй спадає на думку фраза, яку все не вдається остаточно викинути з голови: «Не ти носиш каблучку, а вона тебе».

— Скільки каратів?

Клара округлює очі. Яке сміливе запитання. Вона дивиться на Наташині руки, але на жодному з підмізинних пальців нічого немає, тільки золота каблучка на великому пальці.

— Чотири, — відповідає Клара, присоромившись. — Але сапфіри важчі за брильянти, тому це не так багато, як здається.

— Шикарна каблучка, — каже Наташа. — Напевно, чоловік дуже сильно вас кохає.

— Через місяць святкуватимемо десяту річницю, — мовить Клара невідомо для чого. Вже десять років, як ця каблучка тисне на її палець своєю вагою. Ні він, ні вона нічого не спланували. Тепер вони наче живуть абсолютно окремими життями.

— Ох, божечки, ну, сподіваюся, до цієї долучиться ще й каблучка вічності.

— Можливо.

— Я розлучилася торік, — каже Наташа. Вона опускає очі на свою голу ліву долоню. — Іноді мені здається, що я сумую за обручкою більше, ніж за колишнім чоловіком.

Сміх, що злітає з її вуст, звучить силувано. Майже як схлип.

Кларі не хочеться казати їй правду, що вона вважає обручки пережитками патріархату, що, якби не Томова робота, вона її взагалі не носила б.

— Ви могли б купити собі каблучку, — натомість мовить вона.

— Точно не таку. Не на зарплатню позаштатного редактора.

Клара киває, усміхається співчутливо. Жінки виходять із туалету разом, крокуючи в ногу.

Клара пропрацювала в цій газеті майже двадцять років, але й досі не звикла до блискучої офісної будівлі, в якій та тепер розміщена.

Після того, як цю газету торік викупила одна з найбільших медіакомпаній у Великій Британії, її співробітники переїхали на сьомий поверх великого скляного хмарочоса, у якому перебуває керівництво. Це наче працювати в дуже лункому аеропорті, напханому охороною при вході, яка перевіряє, чи немає у сумках бомби, а на десятому поверсі розміщено ресторан, більший за її будинок, із відкритим садом, з якого видно все місто.

— Стіл для позаштатних — отам, — каже Клара, всміхаючись до Наташі, що призупинилася поруч із рядом столів, в якому сидить Клара, як наче забула, де саме мала б сидіти.

У дальньому кутку кімнати якийсь гармидер. Навколо екрана зібралось кілька репортерів.

— Святий боже! — вигукує один із них.

Клара нахмурюється.

— Так, я знаю, — звертається до неї Наташа. — Дякую. Була рада знайомству. Може, це трохи дивно, але, раптом колись захочете разом пообідати, я тут на місяць. І ні з ким як слід не знайома. Це я вперше працюю в газеті.

— Серйозно?

— Так, до цього завжди — в журналах. Тижневиках, певна річ. Та все одно. Цей відділ новин... — Наташа кидає оком на натовп у дальньому кутку офісу. — Трохи мене лякає.

Самі чоловіки, думає Клара. От що вона має на увазі.

— Держіть, — каже Клара, нашкрябуючи своє ім'я і корпоративний номер на клейкому листочку. — Я працюю на пів ставки, але буваю тут у вівторок, четвер, п'ятницю й суботу. Як матимете нагоду, дайте знати.

Наташа стискає листочок у руці.

— Дякую, дам.

Клара сідає за стіл і натискає клавішу пробілу. Екран загорається, і вона слухняно вводить пароль.

Вона насуплено дивиться на таблиці, що постають перед її очима: історії із життя, які треба внести в календар публікації на всіх їхніх платформах. Така марудна ця робота. Негідна її.

Але це не страшно. Чи ж то пак, було б не страшно, якби вона дійсно працювала над написанням свого роману у вихідні дні, як планувалося.

Клара не відводить погляду від таблиць, лінки розмиваються перед її очима.

А тоді вона заходить на свою сторінку у твіттері. Для сторінок газети в соцмережах вона користується спеціальною платформою, але для своєї особистої віддає перевагу браузеру.

Як завжди, її погляд зупиняється на стрічці новин праворуч. Слова там — наче феєрверки.

Бомба

Вибух

Вінтедж-парк

Клара клікає на останній хештег і не відводить погляду від екрана, доки той обновляється. Її переповнюють спогади.

Так багато спогадів.

Першим завантажується розмите відео. Люди кричать, біжать у бік особи з камерою.

— Ох ти ж чорт, ох ти ж чорт! — волає той, хто знімає.

Вона закриває відео, знову клікає на хештег, переглядає твіти.

«О божечки, тільки що щось вибухнуло біля Вінтедж-парку. Присягаюся».

«Не наближайтеся до Вінтедж-парку, народ. Там якась серйозна гівно».

«Здається, за кілька вулиць від мене щойно вибухнула бомба. Я не жартую. Уся будівля струснулася. Сивію від жаху».

«Тільки що хтось підірвався на футбольному стадіоні! Грьобаний капець!»

Клара переводить очі на хлопців із новин. Ті уже комусь дзвонять, один із них схопив куртку і йде в бік виходу.

Вона клацає на інше відео, але воно довго вантажить-ся, перед її очима крутиться кільце.

Вінтедж-парк. Суботнє пообіддя.

Може, цього тижня команда грала десь-інде. Може, стадіон був порожній.

Її руки трусяться, доки вона гуглить список ігор. Ось він, чорним по білому. «Ньюкасл-сіті» проти «Норвіча». «Домашня» гра. Він розповів їй усе це багато років тому. Команда, вказана першою, — та, яка грає «вдома».

А це означає, що він був там.

Певна річ, він був там. Від серпня до травня, щосуботи по обіді, весь час, доки вони зустрічалися. Без винятків.

Він був там, коли вибухнула бомба, але де він тепер?

БЕНДЖАМІН

Мого вечора Тіна переконала його піти гуляти. Йому не хотілося, але їй більше не було з ким піти, а він любить робити іншим послуги. Любить радувати людей.

До того ж завтра в нього зміна в універмазі. Він втомлений. Прийшовши туди, він подумки питає себе, чи виявилось університетське життя таким, як він сподівався, чи, може, воно йому не під силу.

Відколи його мама захворіла, життя часто здавалося йому не під силу.

Але поруч із ним Тіна, а їй життя дається занадто легко.

Йому подобається, що вона в усьому бачить щось хороше й веселе, тож, коли вона вручає йому півлітровий кухоль пива — уже четвертий за вечір, він вдячно всміхається і щедро відпиває.

— Це місце відкрилося лише кілька місяців тому, — каже Тіна, штрикаючи його під ребра, перекрикуючи гуп-гуп-гупотіння музики. — Саме через це килим ще не встиг стати липким.

Він опускає очі на підлогу. Килим червоно-білий, із візерунком із закруток, щось схоже на його уявлення про якусь далеку галактику, барвисте нічне небо. У нього від візерунка болять очі.

Він знову відпиває пива. Він ніколи не танцює. Ні в нічних клубх, ні на весіллях, і навіть коли залишається сам удома. Не такої він статури. Колись він читав про це статтю. Високі люди не здатні танцювати — потрібно забагато часу, щоб команди від мозку дісталися до

кінцівок... чи щось таке. Вправні танцюристи завжди низенькі, як жокеї.

Тіна злегка похитується поруч нього, спрямувавши погляд поверх горлечка пляшки з ром-колою, оглядаючи танцювальний майданчик. За якусь хвилину вона встане й піде туди, щойно побачить когось цікавого. Вона — тигр у пошуках здобичі.

Тож він лишиться стояти тут, біля бару, на самоті. Але це не страшно. Він вийшов з дому, він серед людей, він заливає свої почуття літр за літром. Він живе університетським життям. Доки стоїть тут, у нічному клубі, і п'є «Стеллу», він робить те, що має робити, тож із часом усе стане на свої місця. Безсумнівно.

— О божечки, — каже Тіна, плескаючи його по руці. — Це Маркус Форбс?

Він переводить погляд туди, куди вона вказує пальцем.

Маркус Форбс — новий гравець «Ньюкасл-сіті». Дев'ятнадцятирічний «бомбардир», який ще не встиг довести, що вартий і копійки з тої неймовірної купи грошей, яку за нього заплатили.

Яке в нього, певно, життя! Таке, яке Бенджамін міг би мати, якби його карта лягла інакше.

— Та ні. Надто високий.

— Ага, напевно, ти маєш рацію. От шкода. Мені завжди хотілося позустрічатися з футболістом.

Вона підморгує.

— Подобається тобі тут хтось? — питає Тіна, дивлячись на нього блискучими очима.

Він любить проводити час із Тіною. Йому приємно, що в неї такі прості погляди на нього. Вони познайомилися в універмазі. Блондинка, красуня, теоретично — його тип, і все ж...

Кілька разів вони гуляли після роботи, тільки вдвох, але йому все не вдавалося розібратися, тягне їх одне до одного чи ні.

Вона поводитися з ним, як із товаришем, але під кінець одного з таких вечорів, добряче напившись у барі «Рука й спис», вона стала на пальчики й запхнула язика йому в горло біля свого будинку, а тоді пішла й сором'язливо помахала на прощання біля дверей, затримавшись трохи довше.

Він ніяк на це не зреагував, і вони ніколи про це не згадували. Він вважав її привабливою і приємною, але щось підказувало йому, що вони не створені одне для одного.

Йому хотілося бути для неї хорошою компанією, але це ніяк не вдавалося.

— Земля — Бенджаміну! — мовила Тіна, смикаючи його руку. — Придивився собі когось? — Дівчина нахилилася ближче до нього. Він відчував запах її парфумів — квітковий, солодкий. Безликий і невиразний. — От мені отой досить подобається.

Вона вказала на якогось молодика, що стояв серед інших хлопців, які були однаково вбрані. Волосся акуратно зачесане на проділ посередині, мішкуваті сорочки поверх джинсів. Той, на якого вона вказувала, був найвищий і, певна річ, мав найширші плечі. Бенджамін спостеріг, що їй подобаються кремезні чоловіки.

Можливо, саме тому вона не розчарувалася, що він не став розвивати їхні стосунки. Він високий, але худий.

— Тоді піди поговори з ним, — каже він, вихиляючи пива. Він сьогодні не в настрої. Сама мета таких гульок — таке собі полювання — залишає його байдужим. Йому не хочеться знайомитися з дівчатами на темному танцювальному майданчику. Таке знайомство видається йому надто награним, надто неприродним. Як можна добре пізнати людину, коли навіть майже її не чуєш і не бачиш?

І все ж він ніяк не може викинути з голови одну дівчину з минулого тижня. Тоді він пішов в інший нічний клуб із товаришами з гуртожитку — неймовірно різношерстою

компанією — і зирнувся з нею на танцювальному майданчику. Спочатку він подумав, що це сталося помилково, і відвів погляд, але щоразу, коли зиркав у її бік, вона неприкрито дивилася просто на нього, і він усвідомив, що це вона намагається щось йому скомунікувати. Дати знати про своє зацікавлення.

Однак на той час, коли він набрався сміливості підійти до неї, вона вже була з іншим хлопцем — він обіймав її за талію, шепотів щось на вухо.

Пізніше тієї ночі, лежачи в незручному одинарному ліжку в крихітній трикімнатній студентській квартирі, він знову повертався до спогаду про неї. Згодом він подумав, що красивішої за неї дівчини ще не бачив.

Але, може, це через освітлення або ж через пиво.

Саме в той момент, наче почувши команду, диджей змінив трек. Кімнатою котиться викрик, який тоне у звукові глибокого трансого біту, і вмикаються лазери. Той гуртик хлопців, із якого Тіна не зводить очей, перетворюється на чорні силуети — лазери сканують їхні тіла в такт із музикою.

Музика дезорієнтує. Вона надто гучна.

Саме заради неї люди й ходять у цей клуб.

Коли лазер освітлює простір навколо нього, він роззирається, але Тіна розчинилася в темряві танцювального майданчика. Бенджамін знову відпиває пива і старається отримати від нього задоволення.

Здається, що пісня триває цілу вічність, але коли вона замовкає і лазери зупиняються, Тіна завмирає посеред танцполу, обіймаючи того хлопця за широкі плечі. Її голова нахилена до нього, їхні лиця зливаються з темрявою.

Значить, на цьому все. Він втратив товаришку для гульок до кінця вечора. Він допиває пиво й залишає кухоль на барній стійці. У його вухах звучить голос — батьків, почутий під час перерви між матчами тиждень тому:

«Навіть не думай витратити університетський час на випивку й секс, ти чуєш мене? Ти отримав можливість — то скористайся нею на повну».

Ну, він не п'яний — принаймні не сьогодні.

І не займається сексом. Його іноді це непокоїть — що йому дев'ятнадцять, а він, вважай, незайманий — той один раз із Кет, яка була на рік старшою, погано закінчився — тоді як усі решта навколо нього, що добре видно, — повна протилежність.

Вони весь час займаються сексом. Часто й багато. Швидше за все, Тіна піде додому з тим хлопцем, і він не стоятиме в кінці доріжки, сподіваючись, що пронесе.

Бенджамін прожив у місті вже майже пів року, а цілувався тільки з Тіною. Він відчуває на собі тиск, а за таких умов йому все вдається якнайгірше.

Він сходить у туалет, а тоді скаже Тіні, що йде. Йому не подобається, коли дівчата залишаються у нічних клубах самі з незнайомцями, але коли він востаннє висловив свою тривогу щодо цього Тіні, вона сказала йому, що він поводить ся наче сексист, що вона здатна про себе подбати, а тоді, зрештою, — послала його подалі.

Вона була п'яна, коли це сказала, тож він не був певний, чи вона дійсно хотіла сказати саме це.

Йому вдається дійти до іншого краю танцювального майданчика, перш ніж диджей ставить іншу трансову пісню і клуб знову занурюється в темряву.

У коридорі він глибоко вдихає. Тут світліше, над його головою блимає неонові лампа. Туалети навпроти один одного, але, заходячи в чоловічий, він краєм ока щось помічає.

На підлозі сидить якась дівчина, схиливши голову на коліна. У фое повно народу, п'яного, неуважного, — всі або чешуть язиками, або пробираються з туалетів. Якась пара агресивно обіймається й цілується біля входу до гардеробу.

Ланцюжок дівчат, тримаючись за руки, простує до лазерного шоу, регочучи на весь рот.

А дівчина на підлозі не рухається.

Він проштовхується повз кількох хлопців, які хильнули зайвого, і вони жестикулюють перед його лицем, але він їх ігнорує. Він присідає біля дівчини. Її волосся, яскраво-жовте, розсипалося по плечах, руки, голі й тонкі, лежать на джинсах.

Якусь секунду він вагається, а тоді легенько торкається її руки й нахиляється до вуха.

— Ти в порядку? — питає він. — Принести тобі води?

Дівчина підводить очі, широкі й заплакані, і він бачить ще до того, як вона гляне прямо на нього, що це вона.

Та дівчина з того іншого клубу.

Вона всміхається до нього. І в той момент він відчуває зміну — дивне, оглушливе усвідомлення, що його університетське життя зрештою набуло сенсу.

КЛАРА

Вона не може повірити, що це він. Що вона знову його бачить.

— Ти в порядку? — питає він, але вона здатна тільки вдивлятися в його вродливе лице. Його симпатичний ніс. Його бездоганне чоло й кучері, які те чоло акуратно обрамляють. — Принести тобі чогось? — мовить він, і вона помічає, що він тепер виглядає стривоженим. Як наче вже відчуває якусь відповідальність за неї, за її благополуччя.

— Я... — відповідає вона, витираючи очі й усвідомлюючи, який жахливий у неї, певно, вигляд. — Перепрошую, мої подружки кудись поділися...

Він допомагає їй підвестися, і вона осмикує свій коротенький чорний топ, обтрушує джинси від пилу й закидає сумку через плече.

— Допомогти тобі їх знайти? — питає він, і вона вперше помічає, що він має якийсь акцент.

Північний, але не з Манчестера чи Лідса. Він говорить по-місцевому. Вона здивована.

— Та ні, не треба, — відповідає вона, всміхаючись у відповідь на його пропозицію. Він і далі притримує її руку дуже легенько, і їй не хочеться, щоб він її відпустив. — Просто я... Не треба.

Він мовчить, чекаючи, що вона продовжить. Але вона нічого не каже. Лише невідривно дивиться на нього.

— Слухай, — мовить він, моргаючи до неї. — Може, це якось дивно звучить, але ти часом не була у «Звуковому бар'єрі» минулого вівторка? Мені здалося...

— ТАК! — відповідає вона гучніше, ніж збиралася. Тож він таки побачив її, помітив. Їй це не привиділося.

— А чого ти так відповідаєш? — питає він, відпускаючи її руку.

— Бо... Я чекала, — каже вона, опускаючи очі. Вона сковтує слину. — Я чекала, що ти підйдеш, але ти так і не підійшов.

— Я подумав, що ти прийшла з кимось... З тобою був якийсь хлопець...

— Ні, — мовить вона. — Я... він ніхто. Я сподівалася... що підйдеш ти.

Щойно вимовивши ці слова, вона надіється, що їх заглушить вищання гуртика дівчат біля дверей у жіночий туалет. Але він всміхається, тож вона нахилиється вперед й обіймає його за шию.

Її венами курсують залишки горілчаної сміливості.

— Краще пізно, ніж ніколи, — каже вона та, не даючи собі змоги злякатися й передумати, заплющує очі, стає навшпиньки і цілує його.